

คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๖๒/๒๕๕๔
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๑๐/๒๕ ๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๙ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { นายชาญชัย เหลืองอัมพร

ผู้ฟ้องคดี

เทศบาลเมืองสุพรรณบุรี ที่ ๑

นายเอกพันธ์ อินทร์ใจเอื้อ ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๒/๒๕๕๓
หมายเลขแดงที่ ๑๐๑/๒๕๕๔ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่
๓๓๓๑๒ ตำบลท่าระหัด (ท่าพี่เลี้ยง) อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี พร้อมอาคาร
เลขที่ ๒๐/๙ ตั้งอยู่ถนนหมีนหาญ ตำบลท่าพี่เลี้ยง อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ
เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นนายกเทศมนตรีซึ่งเป็นผู้แทน
ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้จัดทำ

/สวนดอกไม้...

สวนดอกไม้ต่อมาจากชุมขวางบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีโดยมิได้สอบถามความเห็นหรือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้ และต้องนำไปจอดที่อื่น ทำให้รถยนต์เสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม และอันตรายอื่นๆ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทักท้วงด้วยวาจาหลายครั้งและมีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉยไม่ดำเนินการ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมเป็นสวนดอกไม้ออกจากบริเวณหน้าอาคารเลขที่ ๒๐/๙ โดยให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยและสามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากการที่ทำให้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีเสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม และอันตรายอื่นๆ แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เนื่องจากมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องในประเด็นที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณาได้ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในประเด็นที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา ส่วนคำฟ้องในประเด็นอื่นให้รับไว้พิจารณาต่อไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี เพื่อเป็นการถวายราชสักการะและให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความจงรักภักดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้จัดสร้างชุมเฉลิมพระเกียรติ ชุดพระคู่บารมี บริเวณถนนหมื่นหาญ ซึ่งเป็นชุมถาวรติดตั้งอยู่ตลอดไป โดยในวันที่ ๕ ธันวาคม และวันที่ ๑๒ สิงหาคม ของทุกปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะประดับตกแต่งบริเวณฐานชุมระหว่างเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ และเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติ

/ในวันเฉลิม...

ในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ สำหรับคดีนี้เป็นการจัดเตรียมงานในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อล็อกประสานมาเรียงเป็นกระเบ ๓ ชั้น ประกอบอยู่บริเวณฐานซุ้มถนนฝั่งซ้าย (ฝั่งที่จะมุ่งหน้าไปยังตำบลไผ่ขวาง) ฐานซุ้มเกาะกลางถนน และฐานซุ้มถนนฝั่งขวา (ฝั่งตรงข้าม) พร้อมกับนำไม้ดอกไม้ประดับมาตั้งวางในกระเบ ซึ่งกระเบที่ต่อเติมมีขนาดกว้าง ๐.๗๖ เมตร ยาว ๓.๗๐ เมตร ตั้งอยู่บนทางเท้าสาธารณะ ต่อมา เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเก็บต้นไม้และอุปกรณ์บริเวณฐานซุ้มเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากครบกำหนดเวลา ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การต่อเติมซุ้มเป็นสวนดอกไม้บริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้ และต้องนำไปจอดที่อื่น ทำให้รถยนต์เสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรมและอันตรายอื่นๆ ผู้ฟ้องคดีจึงเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยการประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้มในเขตทางสาธารณะ เป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่เพื่อประโยชน์สาธารณะ ขณะดำเนินการ อาคารของผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ถนนฝั่งซ้ายได้ปิดอยู่ตลอดเวลา มีป้ายติดไว้ว่า ขายหรือให้เช่า มิได้ประกอบธุรกิจใดๆ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้เป็นการปิดบังหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เคยได้รับคำทักท้วงจากผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เมื่อไม่เป็นการละเมิดและผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย จึงไม่มีค่าเสียหายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการรื้อถอนส่วนที่ต่อเติมแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉยไม่ดำเนินการนั้น เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ นายวรารุท วรชาติ ซึ่งเป็นนายความผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดี ได้ทำหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รื้อถอนส่วนที่ต่อเติมและเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและรายงาน โดยเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เจ้าหน้าที่ได้รายงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ สพ ๕๒๐๐๗/๕๙๒ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ชี้แจงให้ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีทราบว่า การประดับ

/ตกแต่ง...

ตกแต่งบริเวณฐานชั่มเป็นการกระทำชั่วคราวไม่ได้กระทำตลอดไป และมีได้เป็นการปิดบังหรือก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ฟ้องคดีสามารถใช้ประโยชน์ในการจอดยานพาหนะได้ตามปกติ และโดยสภาพของสถานที่ดังกล่าวไม่สามารถที่จะนำยานพาหนะเข้าออกได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงขอความร่วมมือจากผู้ฟ้องคดีให้สนับสนุนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำสวนดอกไม้บริเวณฐานชั่มเพื่อเป็นการเกิดพระเกียรติและเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยหากพันกำหนดเวลาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะรื้อถอนให้อยู่ในสภาพเดิม ซึ่งผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ก่อนฟ้องเป็นคดีนี้ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รื้อถอนให้อยู่ในสภาพเดิมแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ใช้อาคารทำการค้าขายชื่อ “ร้านแอปเปิ้ล” จนถึงปัจจุบัน ดังนั้น จึงขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการเก็บต้นไม้และอุปกรณ์บริเวณฐานชั่มออกจากหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีแล้วก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดียังประสงค์จะดำเนินคดีนี้ต่อไปจนกว่าคดีจะถึงที่สุด เพราะตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ระบุว่า จะมีการประดับตกแต่งบริเวณฐานชั่มระหว่างเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ และเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน ของทุกปี สำหรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า อาคารของผู้ฟ้องคดีปิดตลอดเวลา มีป้ายให้เข้าแขวนอยู่ มิได้ประกอบธุรกิจใดๆ ขณะดำเนินการมิได้รับการทักท้วงจากผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า อาคารดังกล่าวเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้ใช้ประโยชน์ในอาคารมาโดยตลอด และเมื่อพบว่ามี การต่อเติมเป็นสวนดอกไม้มาจากฐานชั่มจนทำให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ตามปกติ ผู้ฟ้องคดีก็ได้ทักท้วงหลายครั้งโดยผู้ฟ้องคดีมีพยานหลักฐานและพยานบุคคลที่ทราบถึงการทักท้วงของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ผิดผ่อนและเพิกเฉย จนเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รื้อถอนออกไป จึงทำให้ผู้ฟ้องคดีสามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้ ดังนั้น หากมีการต่อเติมในเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ และเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน ของทุกปี ก็จะทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้อีก ซึ่งเป็นการใช้สิทธิที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการจัดทำสวนดอกไม้ขวางบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีอีกตลอดไป ส่วนกรณีค่าสินไหมทดแทนความเสียหายนั้น ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะดำเนินคดีในส่วนนี้ต่อไป ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ส่งภาพถ่ายการนำรถยนต์เข้าออกอาคารต่อศาล

/ซึ่งปรากฏว่า...

ซึ่งปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ใช้ตะแกรงเหล็กมาวางริมทางเท้าสาธารณะหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี เพื่อเป็นทางเข้าออกสู่ถนนหน้าอาคาร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอยืนยันตามคำให้การเดิมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เพราะอาคารของผู้ฟ้องคดีมีสภาพเป็นตึกแถว ก่อนดำเนินการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบแล้วว่าอาคารดังกล่าวไม่มีผู้อยู่อาศัย ไม่มีการจอดยานพาหนะ โดยได้ปิดอยู่ตลอดเวลา มีป้ายขายและให้เช่าติดแขวนประตูอาคาร ขณะดำเนินการผู้ฟ้องคดีไม่เคยทักท้วงเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้พักอาศัยอยู่ในอาคารดังกล่าว และเมื่อมีการแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รื้อถอน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ชี้แจงเหตุผลความจำเป็นให้ทราบโดยจะรื้อถอนให้อยู่ในสภาพเดิมเมื่อพ้นกำหนดเวลา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับทราบก่อนฟ้องคดีแล้ว และในการฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีก็ได้นำภาพถ่ายซึ่งมีป้ายขายและให้เช่ามาประกอบการพิจารณา ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการรื้อถอนไปหมดแล้ว จากพฤติการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้พักอาศัยอยู่ในอาคารดังกล่าวและไม่เคยนำรถยนต์เข้าไปจอดในอาคารหรือบนทางเท้าสาธารณะ เพราะในตัวอาคารไม่มีช่องว่างให้จอดและไม่สามารถจอดบนทางเท้าได้ ซึ่งภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีส่งในคำคัดค้านคำให้การเป็นเพียงการสร้างพยานหลักฐานเพื่อประโยชน์ของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคาร และต้องนำไปจอดที่อื่น ทำให้รถยนต์เสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม และอันตรายอื่นๆ จึงรับฟังไม่ได้ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ เป็นเวลาประมาณ ๓ เดือน ซึ่งเป็นการกระทำโดยสุจริต มิได้เป็นการใช้สิทธิที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำการทางเท้าสาธารณะอันเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ แกลงเพิ่มเติมว่า หลังจากผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงต่อเติมบริเวณฐานซุ้มเพื่อจัดทำเป็นสวนดอกไม้อยู่ ยกเว้นบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีที่ไม่มีการต่อเติมดังกล่าว ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่าการจัดทำสวนดอกไม้ดังกล่าวมิได้มีความจำเป็นที่จะต้องจัดทำบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี เพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถจัดทำในบริเวณอื่นที่ไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีเดือดร้อนได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำสวนดอกไม้บริเวณหน้าอาคาร

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้สิทธิที่ไม่ชอบ และแม้จะเป็นการกระทำเพียงชั่วคราว แต่ก็เป็นการกระทำ ๒ ช่วง ช่วงละ ๓ เดือนกว่า แล้วจึงรื้อถอนไป ซึ่งเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตลอดเวลา จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อเติมเป็นสวนดอกไม้ขวางบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีตลอดไป

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๓ แกลงก่อนวันนัดพิจารณาคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รื้อถอนสวนดอกไม้บริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีไปนั้น เนื่องจากครบกำหนดเวลา ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดทำสวนดอกไม้อีกในช่วงที่ ๒ คือ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นการเกิดพระเกียรติวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถในวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๓ โดยประดับตกแต่งบริเวณฐานชุ้มเฉลิมพระเกียรติในลักษณะเช่นเดียวกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รื้อถอนออกไป และดำเนินการในบริเวณที่เดิมยกเว้นบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีนั้น เนื่องจากคดียังไม่ถึงที่สุดและอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ซึ่งผู้ฟ้องคดีอาจหยิบยกขึ้นอ้างได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่จัดทำสวนดอกไม้บริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ได้หมายความว่ามิได้มีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการในบริเวณดังกล่าว นอกจากนี้ การจัดทำบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดียังเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างแท้จริง ไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีและเป็นการใช้อำนาจโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้ว คดีมีประเด็นต้องพิจารณาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อเติมฐานชุ้มเฉลิมพระเกียรติเป็นกระบะไม้ดอกไม้ประดับบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า คดีนี้เหตุพิพาทเกิดจากการจัดเตรียมงานในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยเจ้าหน้าที่ได้ใช้บล็อกประสานมาเรียงเป็นกระบะ ๓ ชั้น ประกอบอยู่บริเวณฐานชุ้มพร้อมนำไม้ดอกไม้ประดับมาตั้งวางในกระบะ โดยกระบะที่ต่อเติมมีขนาดกว้าง ๐.๗๖ เมตร ยาว ๓.๗๐ เมตร ตั้งอยู่บนทางเท้าสาธารณะซึ่งแม้กระบะไม้ดอกไม้ประดับดังกล่าวจะตั้งอยู่บริเวณทางเท้าสาธารณะซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ก็ต้องอยู่ในบังคับมาตรา ๑๓๓๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ด้วย ดังนั้น หากการกระทำดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควร ผู้ฟ้องคดี

/กีย่อมมีสิทธิ...

ก็ย่อมมีสิทธิที่จะปฏิบัติการเพื่อยังความเสียหายหรือเดือดร้อนนั้นให้สิ้นไปได้ตามกฎหมายคดีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควรหรือไม่ เห็นว่า ก่อนดำเนินการจัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับพิพาท เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการตรวจสอบแล้วว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีไม่มีผู้อยู่อาศัยและมิได้มีการประกอบธุรกิจหรือใช้เป็นที่พักหรือจอดยานพาหนะใด ๆ โดยมีป้าย “ขายหรือให้เช่า” ติดไว้ที่ประตูอาคาร และประตูอาคารได้ปิดอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งต่อศาลก็ปรากฏว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีได้ปิดอยู่และมีป้ายติดไว้ที่ประตูอาคารดังที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้าง และแม้แต่ภาพถ่ายท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีก็ปรากฏข้อเท็จจริงเช่นเดียวกัน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า อาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีได้ใช้ประโยชน์ในอาคารมาโดยตลอดนั้น ผู้ฟ้องคดีก็มีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานอื่นใดที่จะแสดงให้เห็นตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง ประกอบกับกรณีนี้หากจะนำรถยนต์เข้าไปเก็บหรือจอดในอาคารของผู้ฟ้องคดีก็ต้องมีการทำทางขึ้นเพื่อนำรถยนต์ข้ามทางเท้าเข้าไปในอาคารของผู้ฟ้องคดี ดังเช่นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ส่งภาพต่อศาล ซึ่งเป็นเวลาหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการรื้อถอนกระบะไม้ดอกไม้ประดับพิพาทออกไปแล้ว โดยปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำทางขึ้นมีลักษณะเป็นโครงเหล็กเพื่อนำรถยนต์ขึ้นและข้ามทางเท้านำรถยนต์เข้าไปจอดบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี แต่ตามภาพถ่ายบริเวณที่พิพาทในขณะที่ยังมิได้รื้อถอนกระบะไม้ดอกไม้ประดับออกไป ไม่ปรากฏว่ามีทางขึ้นในลักษณะดังกล่าว ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะจัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับพิพาท ผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้อาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นที่เก็บหรือจอดรถยนต์แต่อย่างใด อีกทั้ง พื้นที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับก็เป็นพื้นที่สาธารณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจกระทำได้ จึงถือไม่ได้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควร และแม้การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในครั้งนี้อาจจะกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการใช้พื้นที่ดังกล่าวเพื่อเป็นทางเข้าออกรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีอยู่บ้าง แต่การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยการจัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับพิพาทเป็นส่วนหนึ่งในการแสดงออกเพื่อถวายราชสักการะและเทิดพระเกียรติเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอันเป็นบริการสาธารณะ และมิได้เป็นการจัดทำแบบถาวรตลอดไป แต่เป็นการจัดทำเพียงชั่วคราวซึ่งเมื่อครบกำหนดเวลาก็จะรื้อถอนออกไป การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณะมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี เพราะมิฉะนั้นแล้วผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นเทศบาลจะไม่สามารถจัดทำบริการสาธารณะอย่างใดบนทางเท้าซึ่งเป็นที่สาธารณะหน้าอาคารที่มีบุคคลเป็นเจ้าของ ในลักษณะเช่นนี้ได้เลย ซึ่งย่อมเป็นการขัดขวางทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจดำเนินการจัดทำบริการเพื่อประโยชน์อันเป็นสาธารณะตามอำนาจหน้าที่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำกระเบไม่ดอกไม้ประดับพืพาทจึงเป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากการที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้ และต้องไปจอดที่อื่น ทำให้รถยนต์เสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม และอันตรายอื่น ๆ เป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี และที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับความเสียหายนั้น ก็มิได้มีข้อเท็จจริงหรือหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจริงตามที่อ้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๓๓๑๒ ตำบลท่าระหัด (ท่าพี่เลี้ยง) อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีอาคารพาณิชย์ เลขที่ ๒๐/๙ ตั้งอยู่บนที่ดินดังกล่าว ซึ่งเป็นการครอบครองต่อจากนายสมเกียรติ เหลืองอัมพร บิดาของผู้ฟ้องคดี โดยตามปกติบิดาของผู้ฟ้องคดีขณะยังมีชีวิตอยู่ได้อาศัยอยู่ในอาคารดังกล่าว และได้ใช้ประโยชน์บริเวณทางเท้าหน้าอาคารโดยนำรถยนต์ผ่านเข้า-ออก ระหว่างถนนผ่านทางเท้าเพื่อนำรถยนต์เข้าไปจอดภายในตัวอาคาร โดยมีทางขึ้นบนทางเท้าที่สร้างจากโครงเหล็ก ซึ่งสะดวกต่อการจัดเก็บและวางลงเมื่อนำรถยนต์เข้า-ออกจากอาคาร เป็นเช่นนี้มาตลอด จนกรรมสิทธิ์ในที่ดินและอาคารดังกล่าวตกทอดมายังผู้ฟ้องคดี ก็ได้กระทำเช่นนี้เรื่อยมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการก่อสร้างซุ้มเฉลิมพระเกียรติ รวมทั้งก่อกระเบเป็นซุ้มไม้ดอกไม้ประดับขวางอยู่หน้าบริเวณอาคารของผู้ฟ้องคดี ซึ่งการก่อสร้างกระเบไม้ดอกไม้ประดับขวางหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้ประโยชน์ในพื้นที่ได้อย่างเต็ม แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะกล่าวอ้างว่าก่อนก่อสร้างได้มาตรวจสอบสภาพอาคารแล้วพบว่าไม่มีผู้ใดอยู่อาศัย โดยมีป้ายเขียนไว้หน้าอาคารว่า ขายหรือให้เช่า ก็ตาม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กรรมสิทธิ์

/ในที่ดิน...

ในที่ดินและอาคารยังคงเป็นของผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีก็ยังคงมีสิทธิใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีได้อย่างเต็มที่ตลอดเวลากับ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าการก่อสร้างกระบะไม้ดอกไม้ประดับดังกล่าว เป็นการเกิดพระเกียรติฯ และเป็นการกระทำชั่วระยะเวลาช่วงละ ๓ เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน และเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ ของทุกปี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ใช้สิทธิโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๓๗ แล้ว อีกทั้งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างว่า เมื่อครบระยะเวลาแล้วจะทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างไปนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างเพื่อให้ดูว่าเป็นการกระทำที่ถูกต้อง แต่ความเป็นจริงเมื่อครบกำหนดที่จะต้องทำการรื้อถอนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ทำการรื้อถอนตรงตามกำหนดแต่อย่างใด กลับปล่อยปละละเลยจนเกินกำหนดเป็นเดือนก็มี อีกทั้ง ยังมีการนำไม้กวาด เศษขยะและสิ่งของต่างๆ มาเสียบวางไว้ดูแล้วไม่สวยงาม แต่กลับอ้างในคำให้การว่าเป็นการประดับ เพื่อให้เกิดความสวยงาม ซึ่งไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด เมื่อเป็นเช่นนั้น การใช้สิทธิของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อาจจะกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีในการใช้พื้นที่ดังกล่าว เป็นทางเข้า - ออกรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีอยู่บ้าง แต่การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นส่วนหนึ่ง ในการแสดงออกเพื่อถวายราชสักการะและเกิดพระเกียรติเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอันเป็นบริการสาธารณะ และมีได้เป็นการจัดทำแบบถาวรตลอดไป แต่เป็นการจัดทำเพียงชั่วคราว ซึ่งเมื่อครบกำหนดเวลาที่จะรื้อถอนไป การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดประโยชน์แก่ส่วนรวมมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผลกระทบต่อนิติสิทธิของผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย เพราะเป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีโดยตรงในการดำเนินชีวิตให้เป็นปกติ และไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์แก่สาธารณะชนโดยส่วนรวมแต่อย่างใด อีกทั้ง ยังมีพื้นที่อื่นๆ ให้สามารถสร้างได้ นอกจากนี้ ในระหว่างการพิจารณาคดี ช่วงระยะเวลาตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ต้องก่อสร้างกระบะไม้ดอกไม้ประดับนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีก็ได้ทำการก่อสร้างปิดบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด พฤติการณ์จึงทำให้เห็นชัดเจนว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถที่จะเลือกสร้างหรือไม่ก่อสร้างบริเวณดังกล่าวก็ได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างว่าคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาจึงไม่สร้างนั้น ไม่อาจรับฟังได้ ส่วนประเด็นที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าเสียหายในการที่ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้า-ออกภายในอาคารของผู้ฟ้องคดีได้

/หรือไม่นั้น...

หรือไม่นั้น การกระทำดังกล่าวแม้จะไม่มีพยานหลักฐานให้เห็นถึงการกำหนดค่าเสียหายที่เรียกได้เต็มตามจำนวนนี้ แต่ก็คาดหมายได้ว่าค่าเสียหายต่างๆ ที่มีขึ้นสามารถกำหนดได้เป็นเงินจำนวนตามที่เรียกมา เพราะเมื่อพิจารณาได้ว่าการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการใช้สิทธิโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำนี้ได้ ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รื้อถอนส่วนที่ต่อเติมเป็นสวนดอกไม้ออกจากบริเวณหน้าอาคารเลขที่ ๒๐/๙ โดยให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยและสามารถนำรถยนต์เข้า-ออกอาคารได้ และห้ามก่อสร้างส่วนต่อเติมเป็นสวนดอกไม้ขวางหน้าบริเวณหน้าอาคารเลขที่ ๒๐/๙ ของผู้ฟ้องคดีอีกเป็นการถาวร และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอถือเอาคำให้การคำให้การเพิ่มเติม และคำแถลงเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ และขอยืนยันว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ก่อสร้างบริเวณฐานซุ้มเฉลิมพระเกียรติเป็นการชั่วคราวตามแผนปฏิบัติงาน มิได้จัดทำแบบถาวร โดยใช้บล็อกประสานมาเรียงเป็นกระเบะจำนวน ๓ ชั้น ขนาดกว้าง ๐.๗๖ เมตร ยาว ๓.๗๐ เมตร ได้กระทำบนทางเท้าสาธารณะ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลรักษาและมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการก่อสร้างบริเวณที่พิพาทก็ไม่ได้หมายความว่ามิได้มีความจำเป็นที่จะต้องก่อสร้างบริเวณดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าเมื่อคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาล จึงไม่ควรดำเนินการเพราะอาจเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีหยิบยกขึ้นมากล่าวอ้างต่อไปได้ ดังนั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่และเป็นการจัดทำบริการสาธารณะอย่างแท้จริง ไม่ได้ทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีเป็นการใช้อำนาจโดยสุจริตและชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

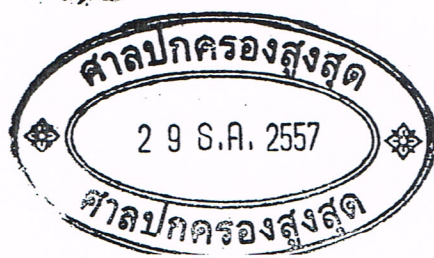

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ
ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย
ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่
๓๓๓๑๒ ตำบลท่าระหัด (ท่าพี่เลี้ยง) อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ซึ่งมีอาคารพาณิชย์
เลขที่ ๒๐/๙ ตั้งอยู่บนที่ดิน อาคารดังกล่าวตั้งอยู่ริมถนนหมื่นหาญฝั่งที่จะมุ่งหน้าไปยัง
ตำบลไผ่ขวาง หน้าอาคารมีทางเท้าสาธารณะ และเนื่องจากหน้าอาคารมีซุ้มเฉลิมพระเกียรติ
ชุดพระคู่บารมี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดสร้างเนื่องในโอกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี ตั้งอยู่บนทางเท้าสาธารณะ ลักษณะเป็นซุ้มถาวร
ข้ามถนนหมื่นหาญ มีฐานซุ้มอยู่ถนนฝั่งซ้าย (ฝั่งที่จะมุ่งหน้าไปยังตำบลไผ่ขวาง) เกาะกลางถนน
และถนนฝั่งขวา (ฝั่งตรงข้าม) โดยในวันที่ ๕ ธันวาคม และวันที่ ๑๒ สิงหาคม ของทุกปี
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้มระหว่างเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์
และเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายน เพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติในวันเฉลิมพระชนมพรรษา
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ สำหรับคดีนี้
เป็นการประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้มเป็นสวนดอกไม้เพื่อเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัว ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ มีกำหนด ๓ เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงเดือน
กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้บล็อกประสานมาเรียงเป็นกระเบะ ๓ ชั้น
ขนาดกว้าง ๐.๗๖ เมตร ยาว ๓.๗๐ เมตร ประกอบอยู่บริเวณฐานซุ้ม และนำไม้ดอกไม้ประดับ
มาตั้งวางในกระเบะ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากระเบะไม้ดอกไม้ประดับได้ขวางบริเวณหน้าอาคาร
ของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เพื่อเข้าออกในอาคารได้ และต้องนำไปจอด
ที่อื่น ทำให้รถยนต์เสื่อมสภาพเร็ว เสี่ยงต่อการถูกโจรกรรม และอันตรายอื่นๆ ผู้ฟ้องคดีจึงมี
หนังสือลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รื้อถอนส่วนที่ต่อเติม
และเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่
สพ ๕๒๐๐๗/๕๙๒ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ แจ้งว่าการประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้ม
เป็นการกระทำชั่วคราว ไม่ได้กระทำตลอดไป และมีได้เป็นการปิดบังหรือก่อให้เกิด
ความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี จึงขอความร่วมมือจากผู้ฟ้องคดีให้สนับสนุนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
จัดทำสวนดอกไม้บริเวณฐานซุ้มเพื่อเป็นการเทิดพระเกียรติและเพื่อประโยชน์สาธารณะ
โดยหากพ้นกำหนดเวลาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะรื้อถอนให้อยู่ในสภาพเดิม แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า

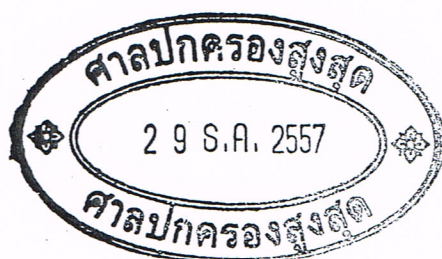

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉยไม่ดำเนินการ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รื้อถอนส่วนที่ต่อเติมเป็นกระบะไม้ดอกไม้ประดับออกจากบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดี และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมา ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการเก็บต้นไม้และอุปกรณ์บริเวณฐานซุ้มทั้งหมดออกไปเมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ เนื่องจากครบกำหนดเวลา แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หากมีการต่อเติมในเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ และเดือนกรกฎาคมถึงเดือนกันยายนของทุกปี จะทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำรถยนต์เข้าออกอาคารได้อีก ดังนั้น จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งห้ามมิให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการต่อเติมเป็นสวนดอกไม้ ต่อมาจากซุ้มขวางบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีอีกตลอดไป และชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีตามฟ้อง

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อเติมฐานซุ้มเฉลิมพระเกียรติเป็นกระบะไม้ดอกไม้ประดับบริเวณหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหน้าที่ดูแลรักษาและมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ โดยที่มาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมืองมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้ (๑) กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕๐ ... ซึ่งในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันบัญญัติว่า ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาลดังต่อไปนี้ ... (๒) ให้มีและบำรุงทางบกและทางน้ำ (๓) รักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ... ประกอบกับ มาตรา ๑๓๓๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า บุคคลใดใช้สิทธิของตนเป็นเหตุให้เจ้าของอสังหาริมทรัพย์ได้รับความเสียหาย หรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควรในเมื่อเอาสภาพและตำแหน่งที่อยู่แห่งทรัพย์สินนั้นมาคำนึงประกอบไซ้ ท่านว่าเจ้าของอสังหาริมทรัพย์มีสิทธิจะปฏิบัติการเพื่อยังความเสียหายหรือเดือดร้อนนั้นให้สิ้นไป ทั้งนี้ ไม่ลบล้างสิทธิที่จะเรียกเอาค่าทดแทน โดยที่การจัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้มเฉลิมพระเกียรติเพื่อถวาย

/ราชสักการะ...

ราชสักการะและเกิดพระเกียรติเนื่องในวโรกาสวันเฉลิมพระชนพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่บนทางทำซึ่งเป็นที่สาธารณะหน้าอาคารที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจกระทำการได้ตามอำนาจหน้าที่ของตน แต่อย่างไรก็ดี การใช้สิทธิกระทำการดังกล่าวต้องไม่เป็นเหตุให้เจ้าของอสังหาริมทรัพย์ได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่าจะจะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควร ผู้ถูกฟ้องคดีไม่อาจใช้สิทธิของตนจัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับตกแต่งบริเวณฐานซุ้มเฉลิมพระเกียรติปิดกั้นทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำพาหนะเข้าเก็บรักษาไว้ในอาคารดังกล่าวได้ หากกระทำการดังกล่าวผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิเรียกเอาค่าทดแทนได้

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำการก่อสร้างกระบะไม้ดอกไม้ประดับขวางหน้าอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๒ ช่วง ช่วงละ ๓ เดือน ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถใช้ประโยชน์ในพื้นที่ได้ โดยไม่สามารถนำรถยนต์เข้า – ออกในอาคารเพื่อเข้าจอดรถ อันเป็นการกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดี ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท คดีจึงมีข้อพิจารณาว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเสียหาย อันมีสิทธิเรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายได้หรือไม่ ซึ่งจะต้องพิจารณาให้ได้ความเสียก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีได้อยู่อาศัยในอาคารดังกล่าวในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีจัดวางกระบะไม้ดอกไม้ประดับในระหว่างวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๒ ถึงวันที่เก็บกระบะดังกล่าวในวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยในอาคารดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ในขณะที่จัดวางกระบะไม้ดอกไม้ประดับ อาคารปิดอยู่ ไม่มีผู้อยู่อาศัยและติดป้ายลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ขายหรือให้เช่า เมื่อพิจารณาตามภาพถ่ายที่ผู้ถูกฟ้องคดีส่งศาลท้ายคำให้การเปรียบเทียบ กับภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีส่งแนบท้ายคำคัดค้านคำให้การ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ จะเห็นได้ว่าอาคารดังกล่าวมีข้อแตกต่างกัน กล่าวคือ ภาพถ่ายท้ายคำให้การเดิมปรากฏประตูเหล็กยึดมีลักษณะเก่า เห็นประตูเหล็กยึดไม่มีป้ายชื่อร้าน มีแผ่นโฆษณาติดอยู่ชายคาด้านหน้า เป็นการโฆษณาเกี่ยวกับผ้าอนามัย ด้านข้างอาคารมีแผ่นโฆษณาสีเขียว (ไม่สามารถระบุได้ว่าโฆษณอะไร) แต่ตามภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีส่งศาลท้ายคำคัดค้านคำให้การปรากฏว่า ประตูเหล็กยึดมีการทาสีใหม่เป็นสีฟ้า เห็นประตูเหล็กยึดมีป้ายชื่อร้านว่า ร้านแอปเปิ้ล ไม่มีแผ่นโฆษณา ด้านหน้าอาคาร จึงน่าเชื่อว่าในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดทำกระบะไม้ดอกไม้ประดับอาคาร มีลักษณะเก่าไม่ได้เปิดใช้ เพิ่งจะมีการใช้สอยอาคารภายหลังจากการที่มีการเก็บกระบะไปแล้ว เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๓ เมื่อฟังได้ว่า ในขณะที่นั้นผู้ฟ้องคดีมิได้ใช้อาคาร การกระทำของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้ก่อให้เกิดความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่า
จะเป็นไปตามปกติ และเหตุอันควรตามมาตรา ๑๓๓๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ไม่อาจรับฟังได้ ผู้ฟ้องคดีได้ใช้สอยอาคารเปิดเป็นร้านค้าภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
เก็บกระยะที่กีดขวางหน้าอาคารแล้ว จึงไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด การที่
ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายวรวิทย์ กังสศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

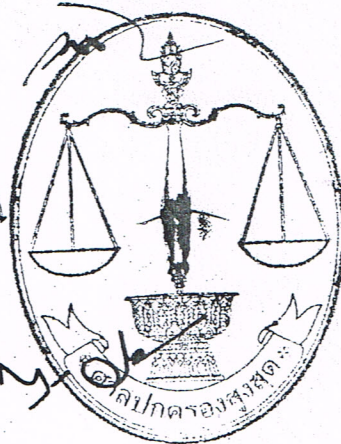
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรณุญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

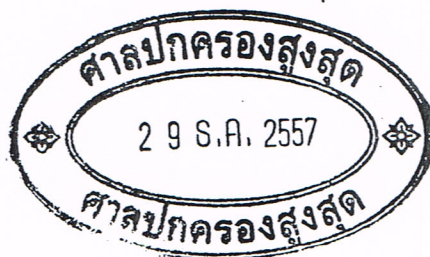
นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

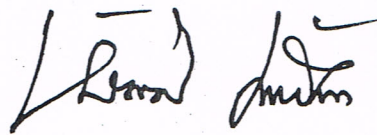

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอนนท์ อติเรกสมบัติ

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๖๒/๒๕๕๔ หมายเลขแดง
ที่ อ. ๘๑๐/๒๕๕๗ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายวรวิทย์ กังสศิเทียม ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา
แต่เนื่องจากนายวรวิทย์ กังสศิเทียม พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อ
ในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล)
ประธานศาลปกครองสูงสุด

